

Když jsem se ujistila, že vypadám dostatečně reprezentativně, navlékla jsem si sako, vzala kabelku a vyšla z pokoje. Taxík, který jsem si zavolala v předstihu, pro mě měl přijet každou chvíli. Vyhodnotila jsem, že bych se měla alespoň pokusit něco sníst, než vyrazím.

Po cestě chodbou k obýváku jsem najednou zaslechla někoho mluvit příjemným, uhlazeným hlasem. Obešla jsem roh a šokovaně jsem zjistila, že můj otec sedí na gauči, v ruce má iPhone a vesele s někým diskutuje.

Co dělal sám Kenneth Jamison doma tak brzy? Nebylo přece ani čtvrt na sedm večer. To bylo naprosto nestandardní. Za poslední tři roky jsem ho doma pravidelně potkávala nejdřív v osm.

„Jasně, Ricku, musím končit,“ řekl s pohledem upřeným na mě, když jsem procházela okolo. „Hadley právě odchází.“

Skončil hovor a odhodil telefon na konferenční stůl, pak vstal a se zívnutím si protáhl ruce za zády.

„Jak to, že jsi doma, tati?“ zeptala jsem se. „Nikdy doma takhle brzy nebýváš.“

„Já vím,“ prohlásil táta a následoval mě do kuchyně. „Ale dneska se nám s Rickem povedlo uzavřít případ Blancharda a Emilieho, tak jsem si vzal na zbytek večera volno. Na oslavu.“

„Aha. Super.“

Nastala trapná chvíle ticha, bez které bych se klidně obešla. Otevřela jsem ledničku a začala se v ní přehrabovat ve snaze najít něco k snědku.

Takhle to bylo pokaždé, když jsem se s tátou ocitla v jedné místnosti.

Ano, byl to můj otec, ale většinou byl tak zabraný do práce, že jsme se sotva vídali. Pro jednoho z nejlepších právníků ve městě nebyly večery strávené s rodinou zrovna prioritou.

„Tak.“

Vynořila jsem se z ledničky s hrstí plnou hroznového vína a lahví vody a věnovala jsem tátovi zmatený pohled. „Ano?“

„Tak.“ Odkáshal si, opřel se o kuchyňskou linku a složil si ruce na hrudi. „Jdeš na pohřeb toho chlapce.“

„Ehm... jo,“ přitakala jsem. „Archera Moralese.“

Na okamžik se jeho obočí zamyšleně stáhlo. „Morales... proč mi to zní tak povědomě?“

Pokrčila jsem rameny a hodila si pár hroznových kuliček do pusy. „Nemám tušení. Řekla bych, že v tomhle městě jsou stovky lidí s tímhle příjmením.“

„Možná.“

Snědla jsem několik dalších kuliček vína a tiše doufala, že se každou chvíli ozve interkom u dveří oznamující taxík a poskytující mi tak možnost úniku z téhle konverzace.

Nechtěla jsem s tátou mluvit o Archeru Moralesovi.

Chtěla jsem jen načerpat dostatek odvahy k tomu, abych dokázala říct sbohem klukovi, kterého jsem skoro neznala. Najít způsob, jak se s ním rozloučit a přestat se cítit tak neuvěřitelně provinile. Omluvit se mu, že jsem mu nevěnovala víc pozornosti, že jsem tu pro něj nějakým způsobem nebyla.

„Jdeš na ten pohřeb s Taylor?“ zeptal se po chvíli táta.

„Ne, jdu sama,“ opáčila jsem. „Taylor nemá čas.“

Táta se znovu zamračil – vypadalo to, že se mu fakt, že budu po městě chodit sama, moc nelíbí. „Jsi si jistá? Nejsem zrovna... nadšený z představy, že budeš takhle večer sama ve městě,“ pronesl. „Mohl bych, ehm... jít s –“

Rychle jsem ho zarazila, než mohl v téhle naprosto zbytečné větě pokračovat. „Táto. Prosím tě. Znáš všechna pravidla bezpečného pohybu po městě v noci. Budu v pohodě. Slibuju.“